

הספר הראשון שלי

במשך חמש שנים כתב העיתונאי איתי אשר (39) את ספר הביכורים שלו • הוא התחיל כשאשתו חלתה בסרטן והמשיך גם אחרי מותה, כדי לשמור על שפיותו • התוצאה היא הספר "ילדי הכאוס"

מציאות כל כך קשה?

"אני באמת לא יודע. אולי המציאות שבה חייתי היתה כל כך קשה, והכתיבה היתה בעצם בריחה למקום קל יותר". לפני שנכנס לעולם העיתונות שירת איתי כקצין שיתוף ארטילרי של החטיבה המערבית בכינת ג'בייל שבגבול הצפון. השירות הצבאי שלו היה השראה לחלק מהנרטיבים בעלילת הספר. "אין ספק שהספר ברובו הוא דמיוני, אבל הוא מורכב גם מסיפורים קיצוניים שחוויתי, גם כקצין וגם ככתב צבאי, ובחלק מה מקרים בחרתי להקצין יותר". ואיך נבנסו ילדי כיכר דיזנגוף לתמונה?

"זה התחיל כשהלכתי לעשות תחילת קיר של ארבעה חודשים על הפנקסיס טים של כיכר דיזנגוף לכתבה. בסך הכל אני מתאר את הטירוף של האינתיפאדה השנייה, והטירוף היה אז בכל החזיתות לדעתי. כמעט בכל יום התפוצץ אוטר בוס או בית קפה, זו היתה תקופה שבה המציאות עלתה על כל דמיון. שכחו מזה קצת, אנשים לא רוצים להיזכר".

לא פחדת שאנשים לא ירצו לקרוא חומרים כאלה?

"לא חשבתי על הצד השיווקי של הספר, כתבתי כי זה מה שיצא ממני. אני לא יכול לכתוב על משב הרוח בצד מרות האקליפטוסים בעמק, זו לא המציאות שראיתי".

יש כבר מחשבה על עוד ספר? "כן, אני כבר באמצע הספר הבא. הפעם זה משהו אחר לחלוטין".



איתי אשר צילום: אליסה

תקופה אינטנסיבית". במהלך העבודה על הספר נפטרה אשתו של איתי והותירה אותו אלמן צעיר עם שני ילדים קטנים (היום בני 6 ו-8 וחצי). "אחרי המוות שלה, המשכתי לכתוב כי זה היה סוג של בריחה. זה היה לקחת את המציאות המטורפת שחייתי בה ולהשליך אותה על מציאות מטורפת אחרת שחוויתי לפני כל הבלאגן. בסך הכל כתבתי את הספר במשך כחמש שנים. סיימתי לכתוב אותו לפני שנתיים וחצי, כמעט שנה וחצי אחרי שאשתי נפטרה".

מאיפה מוציאים כוחות לכתוב בתוך

מאיה כהן

בגיל 39, אחרי קריירה ארוכה של עיתונאי, אם ככתב צבאי ואם כעורך חדשות, הוציא איתי אשר רומן ביכורים. הספר "ילדי הכאוס" (הוצאת כנרת זמורה ביתן) מגולל את סיפוריה של חבורת טירונים בימי האינתיפאדה השנייה שמזוגגת בין מוצבים של צה"ל בחברון ובדרום לבנון לבין החצרות האחוריות בתל אביב, שם הם מתגוררים כילדי רחוב ומתמודדים עם סמים, אלכוהול ואלימות. "לרוב העיתונאים יש

כמיהה לכתוב ספר", מספר איתי. "אנחנו נתקלים במה לך העבודה בכל כך הרבה דברים. ככתב חדשות אתה צובר הרבה מאוד חוויות שאתה לא מוצא להן פרק בעיתון, כי בעיתון אתה מוגבל בדיווח".

לכמיהה הזו הצטרפו במקרה של איתי נסיבות טרגיות. ב-2004, בעודו עובר ככתב צבאי, חלתה

אשתו בסרטן. "כשהיא חלתה הפסקתי להסתובב בשטח, ואז התחלתי לכתוב את הספר מתוך הצורך הזה לכתוב, שלא להפסיק לכתוב", הוא מספר.

"כל החוויות שצברתי ככתב בתקופת האינתיפאדה השנייה בערו בתוכי. כל הפיגועים וההרוגים, כל המבצעים של צה"ל בערים הפלשתיניות. זו היתה

